

MONIKA MARATOVÁ

KLIENT

KLIENT

Monika Maratová

*„Největším lákadlem ke špatným skutkům je
naděje na beztrestnost.“*

-Marcus Tullius Cicero-

PROLOG

Rok 2014

Policista Michal Hertl seděl mlčky za svým stolem v kanceláři, kterou sdílel se svými dvěma kolegy. U Útvaru zvláštních činností se s nimi ale vídal málokdy, protože byli většinou v terénu. I on se před necelými dvěma hodinami vrátil ze sledky, kterou vyfasoval na celé odpoledne. Jeho parťák asi snědl něco špatného, takže ho poslední tři hodiny nechal v autě samotného a odpoledne si užil v úzkém kontaktu se záchodovou mísou. A to teď byla pro Michala Hertla možná jediná šance, jak z toho maléru ven. Neměl svědka, takže si s důkazy mohl dělat, co chtěl. Mohl nevidět, neslyšet a ztratit paměť. Cokoli jiného by znamenalo rychlou jízdenku na onen svět, tím si byl obdivuhodně jistý.

Jeho úkolem bylo sledovat obchodníka s lihem a majitele likérky Karla Pojara. Kdysi dávno se zapletl do nějakých daňových machinací, a i když se nepodařilo prokázat mu úmysl, vyřádl trest, který si už dávno odkroutil. Octl se tím ale, na žádost protikorupční policie, v hledáčku ÚZČ a čas od času byl prověřován, pokud se zjistilo, že se stýká s někým, kdo je gauner. A ten čas právě nastal, protože odposlechy zachytily pár Pojarových rozhovorů s jednou sakra velkou rybou na poli dotačních a celních podvodů, s mafiánem, který se díky svým politicky angažovaným kamarádkům rychle dostával nahoru. Bohužel šel za svým cílem tvrdě a doslova přes

mrtvoly, čemuž také odpovídala jeho všeobecně známá přezdívka Grizzly. Detektivové to sice věděli, ale nemohli vůbec nic dělat. Grizzly byl hájenou zvěří, a byl i chytrý, takže na vraždy, které si objednal, neexistoval jediný důkaz. Často chyběla i těla. Grizzlyho konkurenti, nepřátelé a nepohodlní svědci mizeli, jako by se nad nimi zavřela voda. Jenže teď se zdálo, že Grizzly poprvé udělal chybu, a ta by policistu Michala Hertla mohla stát krk.

Už víc než hodinu měl Michal Hertl v počítači otevřený úřední záznam ze sledovačky Karla Pojara a přemýšlel, co si počne s tím, čeho byl svědkem. Měl strach. Před jeho očima i před objektivem jeho kamery se stal ten šmelinář a bývalý vekslák Pojar obětí nájemného vraha a zabránit tomu nedokázal ani bodyguard, expolda Jaroslav Sedláček, který se asi před měsícem začal objevovat v Pojarově blízkosti. Pojar si ho najal, protože měl oprávněné obavy o svůj život, když se dostal do soukolí Grizzlyho bezohledných kšeftů. Z odposlechů a sledky však nebylo jasné, co spolu ti dva pekli. Dávali si dobrý pozor, a pokud Michal Hertl věděl, nikdo z kolegů, co mafiána sledovali, žádné zajímavé informace nezachytil, a jestli zachytil, nechal si je z pudu sebezáchovy pro sebe.

A totéž se teď chystal udělat i on sám. Proto mu tak dlouho trvalo, než začal psát úřední záznam. Musel si srovnat v hlavě, co do protokolu může uvést, aniž by ho to ohrozilo. Nechtěl být další obětí v řadě neobjasněných vražd. Karla Pojara dostal profesionál přímo před jeho garáží a střelce Michal Hertl neviděl. Vrah byl mimo úhel jeho pohledu i mimo záběr policejní kamery, někde za stromem u rohu garáže. Na záznamu byl jen Pojar, jak se svým bodyguardem

Jardou Sedláčkem vystupuje z auta. Pak se ozvala dvě hlasitá prásknutí a Pojar se poroučel k zemi dřív, než se stihl Jarda Sedláček vůbec rozkoukat.

Michalu Hertlovi bylo jasné, že ten záznam bude muset stopit, protože jinak by si na čelo namaloval terč, a na to se měl příliš rád. I proto napíše do úředního záznamu, že kamera přestala za jízdy k Pojarovu domu fungovat a předá jen video z několika obchodních schůzek Pojara, na kterých ho Jarda Sedláček doprovázel. A taky napíše, že sice slyšel prásknutí výstřelů, ale že neviděl, co se stalo, protože mu bránil ve výhledu na oba muže veliký cadillac Escalade, kterým Grizzlyho bílý kůň Pojar jezdil.

O osm měsíců později

Lukáše probudil řev a střelba. Byl zvyklý se probírat rychle, žádné vteřiny zmatenosti a ospalosti, ale okamžité plné vědomí. Jediné zaváhání ho mohlo stát život, anebo přinejmenším svobodu. Vyskočil zcela oblečený z postele a rychle si obul boty. Tady v tom kousku vyprahlé polopouště, kdesi uprostřed afrického Sahelu, to byla také otázka života a smrti, což se naučil už kdysi při výcviku. Jeho kamarád, Marek „Mrchožrout“ Geier, vždycky se smíchem říkal, že spát se musí chodit v tom, v čem se chce člověk objevit v hlavní zpravodajské relaci místní televize. Byl to Markův oblíbený vtípek, který slyšel od policajtů ze zásahovky. Lukáš ale věděl, že tohle není žádná legrace, protože do luxusního ubytovacího komplexu v Arlitu, kde bydlel management francouzské vládní korporace Areva, rozhodně nevtrhla zásahová jednotka místní policie, ale někdo mnohem nebezpečnější.

Lukáš Berger, pro Francouze prostě Lucas, se několik let živil jako kontraktor, ale teď už více než tři roky pracoval pro korporaci Areva na postu bezpečnostního ředitele pro důlní oblast Arlit. Měl na triku zabezpečení uranových dolů u Arlitu a Akokanu a také transporty uranového koncentráту přes pašeráckou oblast Agadez na sever do Libye, a občas i na jih do Beninu. Byla to velmi dobře placená práce, a zejména nebyla utajovaná a ilegální, na rozdíl od toho, co dělal dřív v Kyrgyzstánu pro Američany. Po několika sítěch konkurzu a dost

tvrdém výcviku se připojil k týmu lidí, který chránil zájmy státní korporace, zabývající se jadernou technikou a energetikou. Nic až tak těžkého, pokud by se jeho job neodehrával v severním Nigeru. Na území, na kterém probíhala těžba uranu, si už po staletí dělali nárok Tuaregové a v poslední době se navíc začaly množit i útoky islamistů. Boje v sousedním Mali, masakry v Nigérii a vraždy páchané alžírskými i tuniskými přívrženci chalífátu toho byly jasným důkazem.

Boty měl zavázané za pár sekund a nelitoval ani jedině. Pokud do budovy skutečně vtrhli únosci, bude mít v kvalitní obuvi a oblečení body k dobru. Pak si na sebe v rychlosti navlékl balistickou vestu ověšenou sumkami na zásobníky do obou zbraní a se základním vybavením pro ošetření zranění. Sáh po pistoli FN Five-seveN a vrazil ji do stehenního pouzdra. Druhou rukou shrábl v zásuvce náhradní zásobníky s náboji ráže 5,7 milimetrů, ze které vycházel i název zbraně. Na stejné náboje s ústovou energií střely 538 joulů byla i jeho druhá zbraň od belgické firmy FN, podivně vypadající P90 s tlumičem, která byla podle jeho mínění asi nejošklivější zbraní osobní obrany, jakou kdy spatřil svět. Nenosil ji ale pro její krásu, ale pro její přesnost a účinnost. I do ní si vzal všechny zásobníky, které měl.

Řev a dusot se chodbou blížil. Lukáš věděl, že budovu od přízemí systematicky prohledává větší skupina lidí. Také už se ozvala střelba a on jen doufal, že to jsou zbraně jeho podřízených, kteří byli ve službě, a ne samopaly útočníků. Potichu otevřel dveře a rozhlédl se, aby si o dění na chodbě udělal obrázek. Pár metrů napravo od jeho pokoje

byly dveře na požární schodiště, které mu dávalo šanci k úniku. Kdyby se po něm dostal ven, mohl by pro lidi, za jejichž ochranu byl placený, něco udělat. Útočníci o něm zatím nevěděli, takže byl ve výhodě. Mohl by zavolat mobilem na pomoc posily střežící uranové doly pár kilometrů odsud. Soukromá armáda Arevy, které zde v Nigeru velel, byla skvěle vyzbrojená i vycvičená. Měla k dispozici dokonce i dva vrtulníky Caiman TTH, mimo Francii známé jako NH90 a jeden bitevní eurocopter Tiger určený pro ochranu transportů uranového koncentráту.

Dostat se na schody se jevilo jako nejlepší nápad. K otevřeným dveřím jeho pokoje, za kterými se krčil, se však zleva blížili tři muži, zahalení v indigově modrých lněných turbanech, známých jako taguelmoust. Buď to byli skutečně Tuaregové, anebo někdo, kdo se za ně vydával. To ale bylo Lukášovi jedno. Ti bojovníci byli ozbrojení a šli evidentně vyčistit pokoje na konci chodby, takže to nebyli žádní nevinní civilisté. Musel je vyřídít dřív, než se rozběhne ke schodišti, jinak ztratí všechny výhody.

Byl vděčný za to, že má na P90 tlumič. Sice mu stěžoval manipulaci se zbraní, která byla se svou krátkou hlavní určená pro boj v budovách, ale výhody tlumiče převažovaly. Používal ho proto, aby zaručená smrt v podobě průbojných střel ráže 5,7 milimetru byla tichá a překvapivá. Nemusel čekat, až přijdou bojovníci blíž. Mohl je zneškodnit sotva se dostali mimo skrumáž na chodbě. Nikdo jim v tom zmatku nevěnoval pozornost a všichni čerstvě probuzení zaměstnanci Arevy, vytažení nad ránem polonazí z postelí, se snažili prchat z budovy na opačnou stranu. Lukášovi při tom pohledu na

muže ve slípech nebo jen v tričkách a s holými zadky blesklo hlavou, kolikrát jako bezpečnostní expert na kurzech vtloukal těm ignorantům do hlavy, že mají spát oblečení tak, aby je únos uprostřed noci nedeklasoval do role nahé a zdeptané oběti.

Tři útočníci na chodbě už se bezpečně oddělili od davu a k pokojům na konci chodby to měli jen pár kroků. Lukáš věděl, že pokoje mezi ním a ozbrojenci jsou prázdné a zamčené, protože jeho kolegové byli ve službě. Nečekal ale, až zahalené modré přízraky rozstřílejí nebo vykopnou dveře. Zamířil svou P90 na hlavu nejbližšího bojovníka a stiskl spoušť.

Ti tři měli smrt nejen tichou, ale i rychlou, i když Lukáš musel změnit úhel střelby, aby ani náhodou neohrozil poslední civilisty mizející na druhém konci chodby. Hnali je tam další ozbrojenci, ale zdálo se, že si smrti svých spolubojovníků vůbec nevšimli. Jen chvíličku Lukáš uvažoval, že se postará i o zbylé Tuaregy, ale to už bylo příliš riskantní. To už by mohl střelbou zasáhnout i někoho ze zaměstnanců Arevy, což nechtěl. A navíc by se zcela jistě prozradil. Otočil se proto doprava, a dokud mohl, vyrazil podél stěny krytý otevřenými dveřmi svého pokoje k požárnímu schodišti, od kterého ho dělilo jen pár metrů.

Jako vítr proletěl dveřmi, o nichž věděl, že jsou odemčené. Patřilo mezi jeho povinnosti kontrolovat únikové východy z budov, ve kterých se jeho klienti pohybovali. Místo toho, aby se po schodech rozběhl dolů, vydal se však směrem vzhůru na plochou střechu třípatrového komplexu. V kapse kalhot měl mobilní telefon a nahoře bude jistě dost času zkontaktovat posily. Nečekal žádné problémy,

protože podle taktiky útočníků pochopil, že si do budovy zjednali přístup pouze hlavním vchodem. Přesto se pohyboval potichu a obezřetně. Za každým ohybem schodiště ho mohlo čekat uvítání z kalašnikova.

Ke dveřím na střechu se dostal bez problémů. Ty ho čekaly až za nimi. Sotva vstoupil na plochou střechu, do prostoru, ohraničeného několika hlučnými klimatizačními jednotkami, ucítil v zátylku prudkou bolest. Surová rána ho srazila na kolena a pak ho obestřela tma.

2.

Marek se probíral s pocitem, že spolykal půlku písku z celé Asie. Ležel na břiše, v uších mu hučelo a neměl vůbec ponětí, co se to dohazlu vlastně stalo. Zmateně se rozhlédl. Asi deset metrů od sebe uviděl odhalený pancéřovaný spodek převráceného terénního auta. Potřásl hlavou, jako by z ní chtěl vyklepat otupělost a zmatek. Postupně mu začalo docházet, k čemu vlastně došlo. Jejich mladý řidič se na silnici nedaleko jezera Qargha, asi devět kilometrů od Kábulu, vyhýbal předjíždějícímu vozidlu a ve velké rychlosti to nezvládl. Štěstí, že v autě neseděla žádná chráněná osoba. Muže, jehož měli doprovázet, právě vysadili u jezera v resortu Spozhmai, když se ozval zoufalý kolega, že jedno auto je nepojízdné, takže sebou musí hodit. Český velvyslanec, kterého měli vyzvednout a odvézt na důležitou schůzku, čekal ve své kanceláři v opevněném komplexu zastupitelského úřadu.

Marek pomalu začal zkoušet své končetiny, jednu po druhé, a když si ověřil, že ho ruce i nohy a vlastně celé tělo sice bolí, ale poslouchá, zvedl se opatrně do kleku a po překonání závratí z otřesu mozku se vrávoravě postavil. Viděl rozmazaně a hlava se mu mohla bolestí rozskočit, ale to bylo vedlejší. Prioritou bylo zjistit, co se stalo s ostatními kluky, kteří s ním jeli v autě. On byl střelec, takže jediný, koho ten šílený kotrmelec terénní toyoty vyhodil ven, ale zbytek týmu byl jistě uvnitř. Zamotala se mu hlava, ale on si toho nevšímal. Život kamarádů byl důležitější.

„Mrchožroute, okamžitě si lehni!“ dolétl k jeho uším vztekly příkaz. Zmateně se koukl po hlase, který se ho snažil udržet v klidu na místě. Svět kolem něj se bláznivě roztančil a zvláštěně zešednul.

„Ty kreténe, sedni si aspoň na prdel. Máš rozbitou hlavu a krev z tebe crčí proudem!“ zdravotník se k němu hnál od převráceného auta a rychle ukrajoval vzdálenost, která je dělila.

Kapitán Marek Geier, Mrchožrout, anebo zkráceně Sup, se na sprintujícího kolegu nechápavě zadíval a bojoval s nevolností a temnotou. A pak, ve chvíli, kdy si řekl, že bude asi fakt rozumnější se posadit, to černé mraky v jeho mozku vyhrály a on se pomalu poskládal na kamenitý násep vedle silnice.

Podruhé se probral až ve francouzské polní nemocnici na základně KAIA, kde působil i jedenáctičlenný český chirurgický tým. Vůbec nic si nepamatoval. Nevěděl o autonehodě, ani o tom, že se u silnice do Kábulu krátce probral a potom zase odporoučel do říše snů. A ta ho pohltila na pěkně dlouho. Na celých pět dní. Při nehodě ho to vymrštilo z auta ven, a když spadl na tom kamenitém náspu, praštil se v krátké době do hlavy podruhé. Měl nejen těžký otřes mozku, ale i prasklou lebku a zlámaná žebra. Kdyby byl schopný převozu, už by byl z Afghánistánu dávno pryč, ale s frakturou lebky nesměl do letadla, leda by celý let do Prahy absolvovalo ve výšce pouhých pěti kilometrů.

Kolegové ze speciální skupiny, která měla na starosti ochranu české ambasády, ho přišli navštívit den poté, co se celý bolavý a zmatený probral. Vyprávěli mu, co se stalo, a ujistili ho, že nikdo jiný nebyl vážně zraněný. Marek si ale ani tak na nic z toho dne, kdy

k havárii došlo, nevzpomněl. Nakonec se s kamarády shodl na tom, že může být rád, že to přežil a o nic jiného nejde. To ale nebyla tak úplně pravda. Po návratu do vlasti neprošel testy, a nakonec po vypršení závazku opustil armádu. Rozhodl se sám, protože kruté bolesti hlavy i amnézie ho trápila tak vytrvale, až se bál, že se sám na sebe nemůže spolehnout. Nebylo to období, na které by Mrchožrout vzpomínal rád. Vypěstoval si závislost na lécích proti bolesti a ten skoro rok, než se dal po odchodu z armády do kupy a vyhrabal z nejhoršího, by nejradši vymazal.

Teď po letech měl pocit, že se ta bouračka z roku 2010 vrátila. Znovu ležel na kamenité zemi a díval se skrz husté větve mladých smrčků na odhalené břicho terénního auta. Najednou věděl přesně, co se na silnici u jezera Qargha stalo. Paměť se mu vrátila, jako by někdo otočil vypínačem a mohla za to úplně jiná nehoda. Znovu, stejně jako tenkrát v Afghánistánu, nejdřív zkontroloval hybnost končetin a pak si pro jistotu osahal hlavu, jestli ji má celou. Teprve poté se zvedl a vrávoravým krokem zamířil k autu.

„Doprdele!“ nadával zoufale, když se blížil k převrácenému mercedesu. Měl k tomu důvod, tentokrát byla chráněná osoba, jeho klient, uvnitř.

Lukáš si uvědomoval, že je v pěkném maléru. Poté, co ho na střeše obytného komplexu v Arlitu praštili do zátylku, probral se v nákladovém prostoru dodávky s páchnoucím látkovým pytlím na

hlavě. Ruce měl svázané za zády a za nohy byl připoutaný k boční stěně auta. Při zběsilé jízdě se proto otloukal a převaloval na korbě kolem osy, kterou tvořily jeho spoutané kotníky. Cesta po hrbolatých a nerovných cestách trvala dlouho a on měl spoustu času k přemýšlení. Pokud mohl soudit, byl v nákladovém prostoru jen on a dva strážní. Slyšel je mluvit. Mysleli si, že jim nerozumí, jenže to ho podcenili. I proto vyhrál konkurs u Arevy, že mluvil dobře arabsky a za těch pět let v Nigeru pochytil i dost z jazyka Tamashek, kterým mluvili Tuaregové. Na jazyky byl vždycky výjimečný talent, ale láska k dobrodružství byla silnější než chuť stát se lingvistou.

Oba strážní byli arabové a pocházeli z některé z bývalých francouzských kolonií. Tipoval Libyi nebo Alžírsko podle nářečí, jakým mluvili. Francouzský vliv byl prostě slyšet. Dál dělal mrtvého brouka, protože nechtěl riskovat další ránu do hlavy. Jeden otřes mozku mu bohatě stačil. Měl co dělat, aby se do toho páchnoucího pytle nepozvracel. Snažil se proto odpoutat od vlastních problémů a zaměstnat mysl něčím jiným než nevolností po zranění hlavy. Odhadoval, že mohl být v bezvědomí víc než tři hodiny, takže už bude od Arlitu pěkně daleko. Navíc vůbec netušil, jakým směrem jedou. S pytle na hlavě se nemohl orientovat podle slunce, i když vnímal stupňující se teplotu v té kovové krabici na kolech, do které ho strčili. Unesli ho kolem páté ráno a teď už mohlo být klidně devět.

Zajímal ho osud dalších lidí, které útočníci vytáhli z postelí. Překvapilo ho, když zjistil, že na korbě dodávky je jen on a stráž. Čekal by spíš, že se bude tísnit jako sardinka v krabici. Že by ho vezli jinam, než zbylé zaměstnance Arevy? Měli pro něj snad únosci

připraveného něco speciálního? To by ale museli vědět, s kým mají tu čest a jaké informace se od něj, šéfa bezpečnosti, mohou dozvědět. Jestli byly jeho úvahy správné, nečeká ho v rukou ozbrojenců nic dobrého. Jistě se to ale dozví, jakmile dorazí do úkrytu, který pro něj přichystali.

Stále jedním uchem poslouchal rozhovor strážných, který se většinou týkal sestry jednoho z nich, co údajně zostudila rodinu. Lukáš vůbec nestál o podrobnosti z rodinného života vyznavače práva šaríja a tu ubohou, sotva dvanáctiletou dívku upřímně litoval, když ho z úvah vytrhlo tiché zaskučení a zaklení. Ztuhl a zadržel dech. Až do té chvíle si myslel, že je v autě jediným uneseným a teď z té iluze krutě vystřízlivěl. Ten hlas poznal okamžitě, už jen díky jeho mládí a angličtině, kterou byla nepatřičná nadávka pronesena. Tu nadávku zaslechl poprvé v Arlitu, ani ne před dvaceti hodinami a už tenkrát ho překvapila. A proto teď okamžitě věděl, s kým sdílí nákladní prostor rozhrkané dodávky.

Nicolas! Čerstvě desetiletý syn jednoho z vysokých managerů Arevy Etiénna Thierry, který otce doprovázel při jeho inspekční cestě. Nebydlel ve stejném komplexu, jako ostatní řadoví zaměstnanci, ale v luxusní vile se třemi byty pro nejvyšší management. Alarmující ale bylo, že se Nicolas, vnuk jednoho z bohatých britských lordů a průmyslníků, nikdy nikam nahnul bez ochranky, kterou ho obšťastnil právě jeho zazobaný dědeček, a přesto ho únosci dostali.

Asi se zrovna probíral z bezvědomí, to Lukáš pochopil hned a zaklení z jeho nedospělých úst uniklo, protože právě zjistil, že je

spoutaný a všechno ho bolí. Z reakce strážných Lukáš poznal, že to dítě je pro ně velmi cennou kořistí, kterou neuspali brutální ranou do hlavy, ale přesně odměřenou injekcí barbiturátů. Lukáš poslouchal, jak se dohadují, jestli mu můžou už dát třetí dávku. Dokonce věděli klukovu váhu, což Lukáše šokovalo. Také měli od nějakého doktora přesně rozepsané dávkování těch uspávacích dryáků. Celé to působilo tak, že ozbrojenci byli na únos vznešeného a bohatého dědice připravení předem, takže teorii o akci provedené Tuaregy pustil bývalý voják speciálních sil Lukáš Berger okamžitě z hlavy. Byl v ještě větším průšvihů, než si původně myslel.

„Tak si to probereme ještě jednou, pane Geiere,“ mladý vyšetřovatel se už asi postě zadíval do svých poznámek a pak se stejně jako už několikrát před tím pokusil o nekompromisní pohled. V jeho podání ale vyzněl spíš směšně, což byla první věc, která té noci Markovi zvedla náladu.

„Nevím, co chcete pořád probírat,“ odvětil unaveně a otráveně zároveň. „Já už jsem vám všechno řekl, a dokud nedorazí můj právník, odmítám vypovídat.“

Kriminalista se zatvářil upjatě a pak si vyměnil otrávený pohled se znuděnou zapisovatelkou. Nakonec si nejspíš řekl, že by mohlo vypadat profesionálně, kdyby těch pár vět výpovědi alespoň přečetl. „Vaši detektivní a bezpečnostní agenturu si tedy najal pan Michal Hertl a vy a váš kolega jste ho z kanceláře právě doprovázeli domů.“

„Nenajal si mě pan Hertl, ale jeho právní zástupce, doktor Ivan Navrátil, ten samý právní zástupce, bez kterého už dál odmítám mluvit,“ skočil Marek vyšetřovateli unaveně do řeči. Už toho začínal mít po šesti hodinách dost. Zoufale si potřeboval odpočinout a nejspíš by potřeboval i lékařské ošetření, které původně odmítl. Různé naraženiny a pohmožděnin, ke kterým přišel při bouračce, se důrazně začínaly hlásit o slovo a ke všemu se mu i zvedal žaludek, takže rána do hlavy, kterou koupil, mu mozkiem asi zaklepala víc, než bylo zdrávo.

„Už mého klienta viděl lékař?“ ozvalo se na chodbě před vyšetřovačkou a Mrchožrout okamžitě ožil, protože se blížila záchrana. „Jestli ne, tak ho rovnou naložte do auta, protože já chci dřív, než mu dovolím vypovídat, podrobnou lékařskou zprávu!“ Dveře do vyšetřovací místnosti se otevřely a dovnitř vrazil mladistvě vypadající vysoký muž v džínách, kovbojských botách a kožené bundě, následovaný policistou, který mu sotva stačil.

„Kdes nechal toho uštvanýho koně?“ pokusil se Marek o vtip, ale Ivan osten výčitky pochopil.

„Promiň, ale vytáhl mě z návštěvy vinného sklípku. Máš kliku, že jsem v první skleničce ani nenamočil jazyk,“ ušklíbl se, jenže při pohledu na potlučeného Marka zase hned zvažněl. „Tu lékařskou zprávu myslím zatraceně vážně!“ upřesnil vyšetřovateli.

„Pan Geier lékařské ošetření odmítl,“ vysvětlil kriminalista.

„Pan Geier je nesvéprávněj idiot! Od vás bych ale čekal kapku víc soudnosti a pudu sebezáchovy,“ nechal se slyšet právní zástupce. Atmosféře v místnosti tím nijak nepomohl.

„Vemte ho do špitálu,“ ustoupil konečně vyšetřovatel. Slova o pudu sebezáchovy zjevně padla na úrodnou půdu a mladému kriminalistovi došlo, že kdyby byl zadržený přeci jenom zraněný, měl by pořádný malér.

„Tak koukej zpívat a hezky rychle!“ cedil mezi zuby Ivan, sotva si v kóji na pohotovosti vybojoval pro sebe a svého kamaráda trochu soukromí. Čekali, až se uvolní místo na CT, takže to právník pojal stylem: teď, nebo nikdy. „Svědék v mé nejdůležitější kauze, kterýho jsi, pokud se nepletu, měl hlídat, byl nalezen čtyři hodiny po střelbě na tvoje auto skoro na druhém konci Prahy. Nejspíš ho vyslýchali, ale protože koupil jednu do hrudníku, moc toho říct nestihl. A tvůj řidič Filip v sobě má taky pár děr navíc. Jsem zvědavěj, jak teď mému klientovi Jardovi Sedláčkovi vysvětlíš, že vyfásne výjimečný trest za nájemnou vraždu, kterou nespáchal, když jedinej svědek jeho nevinu leží v márnici. Docela by mě, doprdelepráce, zajímalo, kde se co podělalo! Neříkal jsi náhodou, že to auto je bezpečný?“

Marek se na svého kamaráda Ivana zoufale podíval a zhluboka se nadechl, aby zahnal žaludeční nevolnost. Cesta hlídkovým vozem mu vůbec neprosněla a emetní miska byla rychle povýšena na nejlepší kamarádku. „Já nemám nejmenší tušení, co se podělalo. Dělali jsme svou práci pořád stejně. Hertla jsme vozili do práce různými trasami a neustále jsme měnili časy příjezdů i odjezdů. Několik dní dokonce nebyl v kanclu vůbec a makal na těch svých projektech doma. Taký víš, že jsme pravidelně projížděli trasy a kontrolovali, jestli se někde něco nezměnilo. Kdyby tvůj děsně důležitěj svědek poslechl dobrý rady a vykašlal se pár týdnů na práci, mohl bejt ještě živej a zdravěj.

A Filda taky,“ dodal Marek tiše a pak potupně vzdal boj s otřesem mozku a v křečích dával žaludeční šťávy.

„Co se teda stalo?“ zeptal se Ivan už mírněji.

„Já nevím. Filip mi chvíli před tím masakrem ohlásil, že nás rychle dojíždí nějaký auto. A pak najednou bylo vedle nás a ozvala se střelba. Měli samopaly, a než jsem přelezl na zadní sedadlo, abych kryl Hertla a dostal ho ven, bylo po všem a my se řítili ze srázu do lesa. Vytlačili nás ze silnice. Chudák Filip byl tou dobou už možná mrtvej. Já sám vůbec nevím, jak jsem vyletěl z auta, ale asi předním oknem. Probral jsem se v křoví, auťák byl o dobrých dvacet metrů dál v lese. Všude byla krev a Hertl nikde.“

„Čím po vás proboha stříleli? Vždyť to auto mělo balistickou ochranu.“

Marek se zašklebil a s trochou bolestivého hekání sáhl do kapsy kalhot. Když ruku vytáhl, leskl se mu na dlani malíček a nezdeformovaný projektil ráže 4,6 milimetru. Ivan se na šedou keramickou střelu nevěřicně koukl a pak se zadíval Markovi do očí.

„Karbid Wolframu z MP sedmičky? Si děláš kozy! Kdes k ní přišel?“

„Prolezl jsem auto. Tahle včelka byla v čalounění a šla bez odporu vyndat. Navíc se kolem vraku válelo asi dvacet nábojnic,“ přiznal Marek sotva slyšitelným hlasem. „Když jsme zahučeli do toho lesa, tak ty svině vystoupily. Šly si pro Hertla a dostřelit mě s Filipem, jenže já měl kliku. V černejch hadrech, potmě a v houštině malejch smrčků, kam mě to vyhodilo, byli ty hajzlové v prdeli. Anebo neměli čas hledat.“

„Jak tě znám, tak tohle není všechno, Mrcho,“ konstatoval stejně tiše Ivan. „Co ještě máš?“

Marek s bolestnou grimasou znovu zašátral v kapse černých džínů. Pravou ruku měl sedřenou do krve a zdobily ji pěkné podlitiny, takže to nebylo úplně jednoduché. Nakonec ale z vnitřní malé kapsičky, určené původně na peníze, vylovil paměťovou kartu. „To je záznam z kamer z auta.“

Ivan se příslušně zatvářil, když si od kamaráda nenápadně převzal rychlou SD kartu, která v terénním autě sloužila k ukládání záznamu z několika ukrytých kamer. Jedna byla i v pátých dveřích a určitě nahrála auto útočníků. Také věděl, že v autě jsou alespoň dva odposlechové mikrofony, takže k videu bude mít i zvuk.

„Předáš to poldům?“ zajímal se Marek.

„Ještě ne! Teď se na to chci hlavně podívat, zkopírovat to a pak uvidím. Tebe si tady nechají alespoň do zítřka na pozorování, takže ti policajti dají pokoj a já mezitím vymyslím, co dál.“

„Stejně si to dřív nebo později převezme ta hicparta, co se snaží ukřižovat tvýho klienta,“ poznamenal Marek kysele.

„V to doufám! Aspoň se důkazy dostanou do správných rukou a zařídím kolem toho tolik povyku, že je nebudou moct stopit.“

„Přeju příjemnou zábavu,“ zasmál se Marek, který si dokázal představit, jaký povyk má jeho kamarád na mysli.

3.

Město za okny už dávno ovládla noc a celý velkorysý, moderně zařízený prostor advokátní kanceláře byl pustý a tichý. Ivan nechtěl ke sledování citlivého záznamu únosu Michala Hertla žádné svědky, a než si tu hrůzu i se zvukem poprvé pustil, zkontroloval kancelář na případné odposlechy. Nebyl rozhodně naivní a štěnice už objevil víckrát. Občas byly pozorností od policie, občas od nějakého zazobaného, paranoidního klienta, a jednou dokonce od vojenského zpravodajství, kvůli jeho spolupráci s bývalým speciálem Markem Geierem. I proto Ivan Marka dost často žádal, aby mu kancelář prověřil. Měl vybavení, které umělo odhalit i nejmodernější odposlechovou techniku, a považoval sledování za výzvu kdo s koho.

Ivan se zhoupl v pohodlném koženém křesle a nohy si dal na stůl. Byla to jeho nejoblíbenější poloha, ve které rád přemýšlel. Jeho manželka Tereza si z něj dělala legraci, že tak nemá odkrvený mozek. Nad ránem v nemocnici mluvil s vyšetřovatelem, takže mu bylo známo, že si případ střelby na auto Markovy bezpečnostní agentury přebírá Útvar pro odhalování organizovaného zločinu. S tím počítal. Máloco bylo víc organizované, než únosy a nájemné vraždy. Stejný protimafiánský útvar šel ale bohužel po krku i svému bývalému kolegovi Jaroslavu Sedláčkovi, takže Ivanovy vztahy s elitními policisty byly hluboko pod bodem mrazu. On pro ně byl osinou v zadku, otravným hmyzem, který jim brání v bohubilé činnosti, zavírání zločinců do vězení, a oni pro něj byli zkorumpovanou

bandou pracující na politickou objednávku. Co však policisty do jisté míry omlouvalo, že neměli tušení, do jaké hry byli zataženi. Byli taky jenom lidi, a když jim bývalý šéf jiného elitního útvaru přinesl na zlatém podnose dokonalé důkazy proti Jaroslavu Sedláčkovi, skočili po nich a na nic se neptali. Nezajímalo je, jak jejich exkolega k důkazům přišel a ani je moc neprověřovali. A když nad nimi zajásal i státní zástupce Pavel Vlach, s klidem si namalovali další čárku za vyřešenou vraždu a šli dál. Měli toho moc, tak proč si komplikovat život něčím, co za ně vyřešili jiní? A že pravda byla na hony daleko od předkládané verze, to nebyla jejich starost. Slovo *svědomí* asi nikdy neslyšeli.

Ivan si záznamy na kartě pustil podruhé. Šokovalo ho, jak chladnokrevný a profesionální byl únos a vražda, kterou málem odnesl i jeho kamarád Marek. Kdyby nevyletěl předním oknem terénního mercedesu a nezmizel v hustém křoví, už by tady nebyl. Ivan vzteky začal čelisti. Měl Marka rád a to, že o vlásek unikl jisté smrti, ho vytočilo. Bylo mu jasné, že střelec, nebo spíš střelci by Marka sejmuli jako škodnou, podobně jako řidiče Filipa, který se marně pokoušel bránit pistolí sebe i Michala Hertla. Měkká balistická vesta mu nebyla vůbec nic platná. Vrahové nic neriskovali. Buď po sobě nechtěli nechat svědky, anebo se báli, že se Hertl svým bodyguardům s něčím svěřil. Přes tmavá skla ale možná neviděli, kolik lidí v autě cestuje, což by vypovídalo o diletantismu pachatelů. To ale nesedělo k účinným puškám MP7 s průbojným wolframovým střelivem. Něco takového diletanti nepoužívají. Spíš to vypadalo na dokonale vyzbrojené a perfektně připravené profíky a ti jistě věděli, že jsou

v autě tři lidé. To, že Marka neoddělali, znamenalo, že ho prostě nedokázali v předem daném časovém limitu najít, takže to radši vzdali, vytáhli z auta Hertla a stáhli se z místa činu.

Otevřel další soubory na kartě. Už byl na systém jejich ukládání zvyklý, a tak snadno našel ty, které pocházely z kamery v zadních dveřích mercedesu. Zajímalo ho, jak dlouho auto útočníků za mercedesem jelo a taky byl zvědavý na registrační značku auta. Marek tvrdil, že to bylo terénní volvo a Ivan mu, i přes prodělaný otřes mozku, věřil. A záznam z kamery mu potvrdil, že útočníci nebyli diletanti. Po městě se drželi sledovaného auta vždy krytí jedním, nebo i dvěma vozy, aby si jich ani řidič mercedesu, ani Marek na sedadle spolujezdce nevšimli. Teprve těsně před útokem se přiblížili a šli rovnou na věc. Věděli tedy, kudy mercedes pojede. Jistě znali adresu své oběti a nic je nemohlo překvapit. I když Marek náhodně střídal trasy k Hertlovu bydlišti, vrazi je měli všechny zmapované a určitě měli na většině z nich vytipovaná místa vhodná k útoku. Navíc jim to výběrem cesty okolo lesa Marek velmi usnadnil.

Ivan si zapsal registračku auta, o jejíž pravosti však neměl moc iluzí. Pak překopíroval celý adresář na svůj zašifrovaný harddisk. Věděl, že kopie se automaticky uloží na dva disky najednou, takže zálohu si dělat nemusí. Poté otevřel ještě jeden adresář, kde byly záběry z vnitřku auta. Nestál ani tak o to, dívat se, jak zákeřné wolframové střely kosí posádku, ale o záběry okolí mercedesu. Vnitřní kamera měla dost široký záběr, takže viděla i z bočních oken. Třeba zaznamenala střelce.

„Svině,“ procedil Ivan tise, když ty dva muže maskované kuklami, uviděl. Opravdu nebyli amatéři a množství střel, kterým pokropili okýnka Markova mercedesu, bylo úctyhodné. Stříleli ale převážně na přední okna, jako by od začátku chtěli, aby to Hertl přežil. To nebyla vražda, ale zpackaný únos. Oni z Hertla chtěli před smrtí vymlátit informace, jenže se to trošku vymklo, protože ho skrz okno u řidiče zasáhli do hrudníku a těžce zranili. A že Marek žádnou nekoupil, připsal Ivan zázraku. Vrhł se dozadu, aby složil Hertla na podlahu a chránil ho vlastním tělem, čímž se dostal pod úroveň oken. Bylo jasné, že Hertl, zaklíněný mezi sedačkami, první střelbu díky Markově duchapřítomnosti přežil. A pak po jednom z nárazů byl Marek katapultován rozbitým oknem ven. Unikl tak další spršce střel a Michal Hertl zůstal v zadním prostoru auta zcela bezbranný.

Kamera i mikrofony v autě stále fungovaly a nahrály i Hertlův únos. V záběru z převráceného auta se objevili dva muži v džínách a tmavých bundách, maskovaní pletenými kuklami. Obešli párkrát auto, nejspíš ve snaze najít a zlikvidovat Marka. Jejich zbraně se činily u místa řidiče a pak se oba zastavili u pravých zadních dveří, kde se za sedačkou spolujezdce Michal Hertl ukrýval. Ivan o kus vrátil zvukový záznam a dal hlasitost na maximum, aby dobře slyšel těch pár vět, které Michal Hertl pronesl.

„Klidně mě můžete oddělat, ale ten zkurvysyn, co si vás najal, to má stejně spočítaný. Důkazy, že nevráždil Jarda Sedláček, se brzo objeví,“ zasyčel vztekle bývalý policajt do očí svým zakukleným únoscům a pak už jen bezmocně sledoval hlavně obou automatických

zbraní, které mu mířily zblízka přímo do tváře. Krvácel z úst a ztěžka dýchal, a i kdyby nebyl postřelený, stejně by neměl, jak se bránit.

„To bude šéfa moc zajímat, jaký důkazy myslíš a kde se mají objevit,“ zavrčel vyšší z obou ozbrojených profesionálů, načež Hertla složil výkonným paralyzérem přiloženým k jeho zátylku. Pak ho i s druhým střelcem vytáhli z auta, hodili na břicho na zem a pevně spoutali plastovými pouty.

Ivan nedokázal odhadnout, co z Hertla únosci zvládli dostat. Jeho tělo našli vzdušnou čarou asi deset kilometrů od mercedesu a na první pohled bylo jasné, že ho někdo před smrtí surově zbil. Zranění hrudníku střelou z MP7 bylo ale natolik vážné, že bývalý policista nejspíš moc dlouho netrpěl.

Lukáš už se alespoň posté sám sebe ptal, jestli tohle všechno má vůbec smysl. On byl sice šéfem bezpečnosti, takže jeho práce znamenala chránit zájmy Arevy v důlním komplexu kolem Arlitu, ale nebylo jeho povinností nechat se pro informace umlátit. Po nekonečných hodinách v drkotající dodávce, kterou projeli snad půl Afriky, ho únosci nenechali ani vydechnout a rovnou se do něj pustili. Už několik hodin se z něj různými způsoby snažili dostat, kdy pojedou další transport vytěženého uranu do Libye a jak velké množství žlutého koláče poveze. A on, ač tuto informaci samozřejmě znal, stále mlčel. Věděl, že rychlejší jízdenku na onen svět než promluvit, by si podepsat nemohl. Od něj se ozbrojenci nikdy nic nedoví, a pokud

v úplném závěru promluví, stejně neřekne pravdu. Pokusy o krádež žlutého koláče v průběhu přepravy byly sice časté, ale zatím byly útoky vedeny špatně organizovanými pašeráckými bandami, které moc škody nadělat nemohly. Tentokrát byl ale pokus o krádež uranu spojen s únosem a mučením, a to už byl úplně jiný level. Proto mohl zatím Lukáš udělat jediné: mlčet!

Únosci už aspoň třikrát změnili taktiku výslechu, ničeho tím ale nedocílili. Nejdřív se snažili o přátelský rozhovor, a dokonce mu donesli jídlo i pití. Když to nezabralo, přitvrdili a začali s výhrůzkami, a když ani ty nevedly k cíli, zmlátili ho klacky jako psa, hodili do nevelké cely a znovu mu na hlavu místo pásky na oči navlékli ten páchnoucí pytel, ze kterého se mu zvedal žaludek. Také ruce měl pořád spoutané za zády, asi aby si nemohl ten odporný kus hadru sundat.

Ještěže mu nevadila samota, jinak by mu z toho dávno začalo hrbat. Místo panikaření bývalý voják raději přemýšlel. Rád by věděl, kdo to všechno organizuje, protože místní ozbrojenci byli jen hrubou námezdní silou. Pokoušel se z nich při výslechu něco dostat, ale nedali se nachytat. Už dávno sice odložili svůj převlek za Tuaregy a z modrých přízraků se stali obyčejní mudžáhedíni v pouštních maskáčích, thawbech a kefijích, hloupí však nebyli. Krutí a nevypočitatelní bojovníci, pro které bylo mučení bezvřerce skvělou zábavou. Když nad tím Lukáš tak přemýšlel, došlo mu, že je z nich podělaný strachy.

Zajímalo ho také, co se stalo s Nicolasem. Za těch čtrnáct dní, co se ten málomluvný rozmazlenec objevil s otcem v Arlitu, mu sice moc

k srdci nepřiřostl, přičilo se mu ale, že únosci ubližovali dítěti. Už to párkrát zažil, jak v Afghánistánu, tak při své práci v Kyrgyzstánu, a vždycky mu z toho bylo zle, když viděl, jak se někteří lidé dokážou chovat k dětem. Nikdy nepochopil, jak může bratr obléct svou osmiletou sestru do sebevražedné vesty a poslat ji na smrt. A přitom se to v Afghánistánu běžně dělo. Nejednou byl při tom, když Američané zadrželi podezřelé dítě ověšené výbušninami.

Lukáš se na tvrdé podlaze s hekáním otočil na druhý bok. Po výprasku ho bolelo celé tělo a zoufale volalo po pohodlnější pozici. Snažil se ten chorál nevnímat, protože ho kdysi naučili nevšímat si vlastního nepohodlí. Pytel na hlavě mu znesnadňoval dýchání, takže měl pořád pocit nedostatku kyslíku. Bylo to hodně zlé, ale dělat s tím nic nemohl, a tak to prostě ignoroval, nebo se o to pokoušel. O několik okamžiků později proniklo k jeho uším vzdálené svolávání věřících k modlitbě. Poznal, že jsou nedaleko vesnice, a dokonce muslimské vesnice s mešitou. Muezzin mu připomněl jeho první misi v horách Afghánistánu, kterou absolvoval jako příslušník české armády. Úkolem jejich patroly, které velel Mrchožrout Marek Geier, bylo hlídat odlehlou vesnici před zloději dřeva a koz. Připadali si jak v roli sedmi statečných, protože zásoby dřeva na celou zimu znamenaly v tom pustém kraji bez vegetace přežití a horská ves o ně nesměla přijít. Lukáš měl tehdy poprvé možnost blíž se seznámit s Markem Geierem, kterého znal do té doby jen z vyprávění. Zajímalo ho, proč se mu říká Mrchožrout, a tak se ho na to při jedné večerní hlídce, také podkreslené svoláváním muezzina, prostě zeptal.

Čekal nějakou senzační historku a jednoduché vysvětlení ho tenkrát zklamalo.

„Protože Geier je německy sup,“ odpověděl mu Marek. „Jenže to přišlo klukům asi moc fádňí, tak mi začali říkat Mrchožrout,“ dodal. Nechal si ale už pro sebe, že se tak stalo po jedné dost náročné akci, kdy šli spolu s Američany po krku překupníkům drog. Tenkrát Marek zachránil díky své chladnokrevnosti všem život, když zastřelil tři ze čtyř ozbrojených grázlů. A právě někdo z Američanů mu poté dal jméno Scavenger, Mrchožrout. Tím se ale Marek před služebně mladším kolegou nechlubil. Nebyl z těch, kdo by dával na odiv zářezy na pažbě, byť jich měl víc. Všechny z akcí, ve kterých šlo bez výjimky o krk.

Zaharašil klíč a dveře jeho cely se rozletěly dokořán. Někdo ho hrubě zvedl za spoutané paže, až mu do ramen vystřelila prudká bolest. Vztekla zařval. Řekl si, že ovládání už bylo dost a že nevidí jediný důvod, proč by nemohl dát volný průchod svým emocím. Kdyby mohl, roztrhal by své věznitele holýma rukama, jenže k tomu zatím neměl příležitost. Dotáhli ho do místnosti, kde ho asi vyslýchali už před tím. Pak mu servali ten pytel z hlavy a poprvé ho nechali rozhlédnout, aniž mu zavázali oči. Chvilí mžoural do světla jako čerstvě vyoraná myš a potom mu zrak padl na kameru na stativu.

„Co to je?“ vyštěkl útočně francouzsky na dva mudžáhedíny, zahalené v černých kefijích, stojící vedle kamery. Viděl z nich jen jejich kruté černé oči. Přesto neměl strach, jen pořádný vztek.

„Ty teď namluvíš na video prohlášení,“ odvětil jeden z mužů. Pak Lukášovi odemkl pouta a podal mu papír s francouzsky napsaným

textem. Bývalý voják měl co dělat, aby ho oteklými a ztuhlými prsty udržel.

Přelétl očima tu snůšku keců o odplatě za zabraná území, spravedlivé pomstě a výkupném a zalapal po dechu. Vzkaz byl napsaný buď velmi nešikovně, anebo byl záměr, že z těch několika vět pochopil, že většina zaměstnanců Arevy, které ozbrojenci vytáhli z postelí, byli popraveni. Tak tohle byl úplně jiný level, ne jako únos pěti Francouzů z Arlitu v roce 2010. Tehdy je Abu Zeid odtáhl do Mali a celé tři roky držel v pohoří Trimetrine, než za ně Areva zaplatila. Bojovníci Al Kaidy ale unesené nemučili a nikdo také nepřišel o život.

Lukáš se znovu zadíval do tmavých očí svých únosců. „Co po mně vlastně chcete?“ zeptal se a veškerý vztek z jeho hlasu zmizel.

„Abys to přečetl a pak nám řekl, kdy vyjede další transport, kudy pojede a kolik uranu poveze,“ odpověděl mu muž, který stál za židlí a kterého si Lukáš nejdřív nevšiml. Své požadavky doprovodil pádným argumentem, namířeným samopalem AK-47.

„Tak o tom si nech zdát, ty kozomrde,“ procedil Lukáš a vzápětí se jeho svět rozletěl explozí bolesti.

Mrchožrout Marek Geier se s bolestivým zasyknutím rozvalil na sedačce. Bylo to jeho nejoblíbenější místo z celého bytu, hned po posteli. V té ale strávil dost času v nemocnici, takže vítal každou změnu. Na pohotovosti zjistili, že jeho moč má vinou krvácení trochu

jinou barvu, než by měla mít. Doktoři ho proto protáhli všemi možnými vyšetřeními, a když zjistili, že po šílených kotrmelcích lesem nemá nikde nic natrženého, ani utrženého, jen těžce pohmožděné ledviny, nechali věcem volný průběh. Stejně nic jiného dělat nemohli. Nakonec měl Marek kliku. Krvácení rychle zesláblo a další den ho pustili domů. Na nic proto nečekal a dřív, než ho mohli sbalit poldové a obšťastnit další dávkou pronikavé inteligence při nesmyslném výslechu, zavolał Ivanovi, ať si ho přijede vyzvednout.

Promluvit si troufli jenom v Ivanově autě, a to ještě jen se zapnutou rušičkou. Doktor práv už měl své zkušenosti, a protože mu Marek nemohl v posledních pěti dnech zkontrolovat ani kancelář, ani byt, tak radši vsadil při jejich rozhovoru na jistotu.

„Prošel jsem si několikrát ty záznamy z auta. Mám kopie, takže jestli to chceš dát poldům, máš možnost. Ničemu to sice nepomůže, protože registračka volva byla falešná, ale třeba někomu dojde, že Hertla nechtěli vyslýchat a zabít jen tak pro nic za nic,“ ušklíbl se Ivan a podal Markovi SD kartu. „Docela by mě ale zajímalo, co měl Hertl na mysli, když svým únoscům, a nejspíš i vrahům vpálil do ksichtu nějaké důkazy, které by se měly brzo objevit,“ nadhodil ještě. Věděl, že Marek byl se svědkem v poslední době skoro pořád. Třeba něco věděl.

„Pořád mlel o nějakém záznamu, že ho někde musí mít,“ pokrčil Marek rameny. On sám nebyl o moc chytřejší než Ivan.

„Mluvil jsem se státním zástupcem Pavlem Vlachem, který kupodivu projevil víc zdravého rozumu než policajti. Zajímal ho můj

názor, proč mého svědka unesli a proč musel zemřít, a dokonce uznal, že to na případ vraždy Karla Pojara vrhá kapánek jiné světlo.“

„A co z toho?“ bývalý voják speciálních sil byl dost skeptický.

„No právě,“ přikývl Ivan. „Kromě Hertlových posledních slov neexistuje jediný důkaz, že jeho surová vražda souvisí s kauzou Jardy Sedláčka. Státní zástupce mi sice slíbil, že s uzavřením Jardova případu počká, až se došetří střelba na tvé auto, ale poldové na něj budou tláčit, protože chtějí čárku a prémii. Díky bohu ale padla i myšlenka na propuštění Jardy Sedláčka z vazby, protože většina vazebních důvodů už zjevně pominula.“

„Takže ti budu brzo hlídat dalšího bývalého poldu,“ ušklíbl se Marek, protože mu bylo jasné, že Ivan svého klienta bez ochranky po světě běhat nenechá. Pak se na sedadle spolujezdce pohodlně opřel a zavřel oči, protože po pobytu v nemocnici se cítil svěží asi jako vymáčkaný citron.

Ten pocit přetrvával i teď, když se povaloval na sedačce ve svém bytě. Měl by proti té únavě a otupělosti bojovat, jinak se jeho rekonvalescence šeredně prodlouží. Na to je ale dost času až zítra, řekl si v duchu a natáhl se pro tablet, který mu v poslední době dělal nejvěrnějšího průvodce životem. Měl tu dotykovou placku rád, protože si mohl bez dlouhého čekání projet zprávy, vyhledat potřebné informace a vyřídit maily. K ničemu jinému většinou internet nepotřeboval. Chtěl být v obraze a vědět, co se doma i ve světě semlelo, a tak si k tomu pročítání zpravodajských portálů jen tak ze zvyku pustil potichu BBC. Nejdřív ho zprávy britského kanálu nezaujaly, ale jen do té chvíle, dokud se dole na obrazovce neobjevil

titulek o masakru zaměstnanců francouzské státní korporace Areva v nigerském Arlitu. Marek přidal zvuk, protože věděl, že jeho dobrý kamarád Lukáš Berger se někde v těch bohem zapomenutých pouštních krajích potuluje, a pokud mu bylo známo, pracoval právě pro Arevu. Britské zprávy se ale věnovaly zejména zmizení vnuka jistého člena sněmovny lordů, který byl v Arlitu se svým francouzským otcem. Marek si vyhledal o dotyčném lordovi pomocí vyhledávače Google informace a se zájmem se začel.

Nicolas ležel spoutaný na tenké dece, která byla veškerým pohodlím, co mu únosci dopřáli. Z narkózy se probрал už v autě, ale kromě jediné šťavnaté nadávky si odpustil veškeré komentáře a dělal, že znovu usnul. Nestál o další injekci, ze které se mu zvedal žaludek podobně jako z toho hnusného hadru, co mu narvali na hlavu. Potěšilo ho ale, že v autě není sám, že je tam s ním určitě alespoň ještě jeden unesený. A byl to sám šéf bezpečnosti areálu v Arlitu, ten bývalý voják, kterého se docela bál a měl z něj pořádný respekt. Rychle poznal, že ten muž asi něco umí, protože i pod dohledem únosců dokázal v tom řvoucím a vrzajícím autě šeptem komunikovat. Dodal mu tím sílu a trošku rozptýlil černou depresi a beznaděj, které ho zaplavily. Řekl mu, ať se nebojí a nedává únoscům záminky k násilí. A taky mu řekl, že při první příležitosti zdrhnou.

Přemýšlel, co se asi mohlo stát s jeho otcem. Když do jejich velkého apartmá v domě v Arlitu vtrhli ozbrojenci, spal ve svém

pokoji a otec byl asi v ložnici. Probudila ho střelba, a tak v šoku udělal to jediné, co ho učili. Vzal si medailon s máminou fotografií, zapnul GPS lokátor ukrytý v přívěšku a schoval se. Zalezl do skříně, protože ho jiný úkryt nenapadl a tam ho bohužel ti hrůzu nahánějící chlapi se zahalenými tvářemi a samopaly v rukou po chvíli našli. Vytáhli ho z jeho úkrytu mezi pověšenými kalhotami, polonahého, jen v tričku. Smáli se tomu, jak se před nimi stydí a klepe strachy. Pak z něj strhli tričko a servali mu z krku i ten medailon, podle kterého ho mohli vypátrat. Když se dost pobavili jeho ponížením, hodili mu špinavý hadr z hrubě tkané bavlny, ze kterého se vyklubala domorodá dlouhá košile, thawb. Oblékl si ji, i když se mu hnusila, protože si dokázal představit, kdo ji měl předtím na sobě. Věděl ale, že nemá smysl diskutovat s chlapy se samopaly v rukou.

Než ho vyvlekli ven z domu, spoutali ho a tvář mu zakryli tím odporným hadrem, který mu omotali kolem hlavy. Když se koutkem oka zahlédl v jednom z velkých zrcadel na chodbě, zhrozil se. Vypadal jak místní oškubánek, kterých po celé té díře, zvané Arlit, potkával stovky. Málem se zoufalstvím rozbřečel, když si uvědomil, co ho potkalo, a v tu chvíli nenáviděl svého otce ještě víc než obvykle. Místo toho, aby ho nechal v dědečkově sídle, kde z každé nádherné starožitnosti dýchal duch jeho milované matky, která venkovské sídlo svého otce zbožňovala, odvedl ho s sebou do téhle vyprahlé pouštní díry.

Nicolas netušil, co k tomu jeho rodiče vedlo, a také nevěděl, proč se k němu po smrti jeho matky začal chovat otec ještě odporněji než dřív. Byl vždycky vypočítavý a tvrdý manager, který do jeho výchovy

moc nezasahoval, protože na ni neměl čas. Většinou ho ale jen ignoroval a změna nastala až v posledních letech. Psycholog, kterého Nicolas po smrti mámy navštěvoval, mu řekl, že se jeho otec asi zkouší vyrovnat se ztrátou milované bytosti po svém, ale Nicolas měl pocit, že to je celé jinak. Podle něj jeho otec mámu nikdy nemiloval a vzal si ji jen kvůli jejím penězům a šlechtickému titulu. Mohl tak vystoupat výš ve společenském žebříčku.

Po mámině smrti si Nicolas vydupal, že z francouzského lycea přestoupí na prestižní Eton College v Anglii a bude žít u dědečka. Tam cítil mnohem víc lásky a pochopení než po boku toho bezcitného člověka, který byl jeho otcem. A před dvěma měsíci se jeho otec z ničeho nic objevil na prahu sídla jeho lordstva a trval na tom, že ho na podzim vezme s sebou do Afriky. Neřekl přesně za jakým účelem a Nicolas moc dobře slyšel zuřivou hádku mezi starým pánem a tím nekompromisním managerem. Slyšel i výhružky policií a žalobou, pokud mu nebude umožněno strávit se synem čas určený soudem. A protože dědeček nestál o mediální aféru, nakonec ustoupil, ale dal mu na cestu na krk ten medailon a do ruky nabíječku, aby GPS modul uvnitř mohl vysílat svou polohu.

„Mojí podmínkou je, že s tebou z Francie do Afriky pojedou čtyři bodyguardi, kteří tě na tom nebezpečném kontinentu budou chránit. A kdyby se ti něco stalo, stačí stisknout tohle tlačítko,“ dědeček mu ukázal nenápadný výstupek na medailonu, „a lokátor uvnitř začne vysílat tvou polohu a policie tě najde.“

„Já tam s ním ale jet nechci,“ odpověděl dědečkovi zpupně a bral od něj jako podraz, že nátlaku ustoupil.

„Je to tvůj otec a podle rozhodnutí soudu o opatrovnictví na to má právo. Jeď s ním, kvůli mně i památce tvé matky. Slíbil mi, že se ti v Nigeru bude líbit. Navíc tě po své inspekční cestě do Arlitu chce vzít do Jihoafrické republiky do Krugerova národního parku.“

Nicolasova hezká tvář se rozzářila. Na safari se těšil, miloval zvířata, ale v jejich domovině, ne za mřížemi v zoologické. „Tak dobře,“ přikývl nakonec a smířil se s tím, že bude celý podzim s mužem, kterého skoro ani neznal.

A teď se jeho sny tvrdě rozplynuly, ve chvíli, kdy byl spoutaný vyvlečen z domu do staré otlučené dodávky, ve které mu píchli první injekci narkotik. Cestou mu pak dali další a chystali se ke třetí, kdyby nedělal, že spí. Otce od večera, kdy mu popřál dobrou noc, neviděl, takže nevěděl, jestli ho útočníci zabili, anebo také unesli. Také nevěděl, co se stalo s jeho bodyguardy, ale zběsilá několikaminutová přestřelka mu napověděla, jak asi skončili.

Zavrtěl se na dece, aby našel trochu pohodlnější polohu, když do místnosti, kam ho zamkli, vrazili ozbrojenci. Ztuhnul leknutím a nevydal ani hlásek, když ho hrubě zvedli na nohy.

„Teď namluvíš vzkaz svému dědečkovi, aby za tebe koukal rychle zaplatit. A buď přesvědčivý, jinak budeme muset použít takové metody, které se jemu, ani tobě líbit nebudou,“ řekl mu francouzsky jeden z mužů, který ho vlekl chodbou domu do větší místnosti. Tam stála židle a kamera na stativu.

Nicolas jen vyděšeně sledoval ty zahalené a ozbrojené násilníky, kteří nad ním mají absolutní moc. Vyhrožovali mu fyzickým násilím, pokud jeho dědeček odmítne rychle zaplatit výkupné, to pochopil

okamžitě. Měl šílený strach a slzy zoufalství se mu draly do očí, když ho srazili na židli, sundali mu pouta a odhrnuli mu z obličeje tradiční kefiji, aby byl na videu jasně poznat. Vzpomněl si na hrozné příběhy lidí unesených v Somálsku a v jiných nebezpečných státech, které únosci před kamerami mučili, aby donutili vydírané zaplatit výkupné. Občas o nich vídal zprávy na internetu. S očima rozšířenýma hrůzou si vzal od tmavookého věznitele papír s francouzským textem, a aniž by vnímal, co vlastně čte, přeříkal žádost o peníze na kameru. Slzy se mu přitom lily z očí a kapaly na ten cár papíru, takže s přesvědčivostí jeho projevu byli vyděrači určitě spokojeni.

4.

V šest ráno Marka probudil zvonek u dveří. Ve vteřině byl zcela bdělý. Tušil moc dobře, kdo ho přišel obšťastnit svou přítomností, takže se v klidu oblékl a nechal návštěvníky trošku vydusit. Až když se zvonek ozval potřetí, prudce otevřel dveře a pobavil se, když jeden z detektivů, opřený o dveře, ztratil rovnováhu.

„Přejete si?“ zeptal se a vyzývavě se opřel o zárubně tak, aby policisté v civilu nemohli vejít do jeho bytu. Na tváři mu pohrával lehký úsměv a modré oči se dívaly hodně pobaveně. Tuhle polohu měl dobře nacvičenou z dob, kdy on sám vyslýchal zajatce. Fungovala, protože se zdálo, že se vysmívá každému a všem.

Vyšší z obou poldů se představil jako komisař Kvasnička a mávl mu před nosem plackou. „Pane Geiere, potřebujeme vaši výpověď ve věci únosu a vraždy Michala Hertla. Oblečte se, pojedeme to k nám sepsat.“

„Zatýkáte mě?“ zeptal se Marek zvědavě a sáhl po letní bundě, kterou nosil, hlavně aby skryl pouzdro se zbraní. Pistoli ale pro tentokrát nechal v trezoru. Stačilo, že mu zabavili tu zbraň, kterou u sebe měl v okamžiku střelby na auto. Sice ji nepoužil, protože k tomu neměl příležitost, na balistickou expertízu ale i tak musela.

„To se ještě uvidí,“ ušklíbl se ten druhý polda, který se představil jako poručík Kohout.

„V tom případě snad že byste rovnou pozvali i mého právního zástupce,“ uchechtl se Marek.

„To nebude nutné,“ uťal diskuzi poručík. „Jde jen o podání vysvětlení.“

Marek se rozhodl, že bude dál provokovat, a tak slušně poděkoval za otevření dveří od neoznačené civilní octavie, což poručík Kohout kvitoval poznámkou o vtipalcích. Markovu nadšeným hlasem pronesenou prosbu o zapnutí majáku a sirény už okomentoval trošku ostřejším slovníkem, a když si Marek přál zastavit u nonstop rychlého občerstvení pro snídani, byl odeslán do míst, kde bylo nevlídno a tma. Medově se na vytočeného poručíka Kohouta usmál a pomyslel si, že toho moc nevydrží, a pak se pohodlně opřel a sledoval skoro prázdné ranní město, kterým projížděli. V duchu se přitom připravoval na souboj vůle, co ho čekal. Věděl, že ač se jedná jen o svědeckou výpověď, všechno poldům rozhodně říct nemůže. Jeho Achillovou patou byla zejména datová karta, kterou si strčil do kapsy plátěných kalhot. Pokud jim ji dá, můžou za ni buď poděkovat a dál to neřešit, anebo nastane druhá možnost. Obviní ho ze zatajování důkazů, budou na něj pouštět hrůzu a nechají ho pěkných pár hodin vydusit v cele předběžného zadržení jen proto, že si z auta vzal svůj vlastní majetek a dal ho nejdřív Ivanovi a teprve pak policii.

Tisková mluvčí českého premiéra se s hrůzou dívala na video, které se objevilo v její veřejné emailové schránce. Už pár hodin věděla, že tisíce kilometrů vzdálené nigerské město Arlit bylo svědkem příšerného krveprolití. Dosud ale netušila, že se ta tragédie

bude týkat i občana České republiky, a ani ve snu ji nenapadlo, že to šílené vyděračské video dorazí právě jí. Možná ale nebyla jediná z českých státních úředníků, kdo se právě díval, jak ozbrojenci islamistických milicí nutí Čecha Lukáše Bergera přečíst francouzský text napsaný na kusu papíru.

Ten muž, který vypadal na vojáka, nejdřív poslal ozbrojence do háje, a tak musely nastoupit hodně tvrdé metody, které ho naučily poslušnosti. Zpočátku to byly surové rány pěstí i pažbami samopalů, a když to nebylo nic platné, začali ozbrojenci ze svého vězně trhat šaty a vyhrožovat mu kastrací. Tiskové mluvčí se udělalo špatně od žaludku, když uviděla hlaveň samopalu přitisknutou k mužovým varlatům, a pocítila doslova fyzickou úlevu, když Lukáš Berger konečně souhlasil s tím, že přečte text napsaný na papírku.

„Pan premiér by se měl podívat na video, které vám přepošlu,“ hlesla tisková mluvčí do sluchátka poté, co se spojila s ředitelkou premiérova kabinetu.

„Čeho se to video týká?“ zeptala se atraktivní absolventka dvou univerzit, která fakticky vládla úřadu ve Strakově akademii.

„Občana České republiky, který je vězněn a mučen islamistickými milicemi kdesi v Nigeru,“ odříkala tisková mluvčí jako stroj, protože všechny hovory se pochopitelně nahrávaly.

„Ach bože,“ vydechla jen premiérova pravá ruka a poté, co se stejným zděšením, jako tisková mluvčí, zhlédla záznam, informovala nejen šéfy všech tří tajných služeb České republiky, ale také premiéra, ministra zahraničí a oba ministry silových resortů, vnitra a obrany.

Netrvalo ani osm hodin a všichni zainteresovaní se sešli v zabezpečené místnosti na Úřadu vlády.

„Víme, kdo je ten Lukáš Berger?“ zeptal se premiér do tísňového ticha, které zavládlo poté, co se všichni přítomní ještě jednou podívali na surově naturalistický videozáznam.

„Praporčík Lukáš Berger, čtyřicet tři let, sloužil v Prostějově u šestsetprvní jako odstřelovač. Absolvoval různé mise jak v Asii, tak v Africe. Kromě Afghánistánu se jednalo o akce, které jsou stále utajované,“ shrnul Lukášovu vojenskou kariéru ředitel vojenského zpravodajství. „V současné době pátým rokem pracuje pro korporaci Areva a vzhledem ke svým nezpochybnitelným zkušenostem se vypracoval až na pozici ředitele bezpečnosti pro těžební oblast Arlit.“

„Takže jako jeden z mála přežil masakr v Arlitu a dostal se do rukou únosců,“ zamyslel se předseda vlády nahlas. „Ví někdo, proč ho ozbrojenci také nepopravili? Nepatříme zrovna mezi státy, které jsou obvyklým terčem vyděračů.“

„Pozval jsem si zástupce Arevy v České republice,“ ozval se ministr zahraničí. „Kupodivu byl velmi sdílný a řekl mi, že podle jejich názoru jde o transport uranového koncentrátu, takzvaného žlutého koláče. Lukáš Berger je jediný z lidí, kteří byli uneseni, kdo zná přesná data nejbližších transportů, jejich trasy a předpokládané množství žlutého koláče, které povevou. Měl totiž mimo jiné na starosti i zajištění bezpečnosti přepravy uranu. Transporty ale spadají i pod dohled Mezinárodní agentury pro atomovou energii, protože s uranovým koncentrátem už se musí zacházet jako s radioaktivním materiálem. Obsahuje totiž sedmdesát čtyři procenta uranu. Množství koncentrátu

k přepravě se ale hlásí agentuře dobře zabezpečeným kanálem, takže Berger byl v Arlitu opravdu jediným zdrojem informací.“

„A koho dalšího ještě ozbrojenci unesli?“ zeptal se premiér.

„Ministr zahraničí se podíval do papírů, které před poradou dostal od Francouzů. „Nezvěstný je jeden z vysokých managerů Arevy, Étienne Thierry a jeho desetiletý syn Nicolas a pak právě Lukáš Berger.“

Předseda vlády zamysleně přikývl. „Potřebuju analýzu celého problému. Jak moc se nás týká a proč jsme to video dostali i my a nejen Areva. Nevěřím tomu, že jim jde pouze o zveřejnění. Sice tam unesený Berger čte, že takhle dopadne každý, kdo drancuje historické území Tuaregů, ale já si nemyslím, že to je hlavní důvod.“

„Devastace území je jen průhledná záminka. Všem jde o prachy,“ dal mu za pravdu šéf Úřadu pro zahraniční styky a informace. Po Arevě, respektive Francouzích chtějí nehoráznou částku jako náhradu za zdevastovanou krajinu a likvidaci studní s podzemní vodou na svém území. Bohužel se octli na mrtvém bodě, protože francouzská vláda odmítá ustoupit někomu, kdo povraždil skoro osmdesát zaměstnanců jejich státní korporace. Tvrdí, že s únosci nevyjednávají, i když v roce 2013 Areva za své lidi tajně zaplatila.“

„Takže teď ty unesené nechají Francouzi umučit v přímém přenosu, nebo co?“ zařval předseda vlády.

„Posílají tam z Mali své speciální jednotky, i když zatím vůbec nevědí, kam islamisté rukojmí odvěkli. Požádali Spojené státy o jejich bezpilotní prostředky a jsou připraveni zaútočit. Proti tomu ale protestují Britové, kteří to berou jako ohrožení svého občana.

Desetiletý Nicolas Thierry je vnukem průmyslníka Sira Anthonyho Ashbournea, člena sněmovny lordů. Ten kluk má britské i francouzské občanství a Sir Anthony je připraven za něj zaplatit výkupné. Odmítá jakékoli francouzské snahy o osvobození rukojmích, protože se bojí, že špatně skončí, a přeje si, aby do Nigeru odjeli vojáci SAS,“ shrnul střet zájmů ředitel vojenského zpravodajství.

„Doprdele práce!“ neovládl se předseda vlády. „A my budeme dělat co? Sedět na zadku a čumět z okna?“

„Obávám se, že jste to vystihl zcela přesně, pane premiére,“ odpověděl ředitel vojenské zpravodajské služby, kterého neopouštěl smysl pro humor. „Zatím nic jiného dělat nemůžeme. Tahle vysoká hra se hraje na francouzsko-britském písečku. Nás nikdo nevydírá, jen po nás požaduje zveřejnění neupraveného videa, aby všichni viděli, jak dopadnou ti, kdo v Nigeru slouží cizincům. Pokud to neuděláme, budeme se příště dívat na mnohem horší týrání rukojmí, než jaké jsme právě viděli.“

„Dobře, tak tu hrůzu dejte sdělovacím prostředkům a rovnou se připravte na tiskovou konferenci, kterou budeme muset přetrpět,“ souhlasil nakonec premiér. „A informujte mě o každém kroku, který v té věci Britové i Francouzi podniknou.“